

מימין: אבי גיבסון בראל
יפעת זנדני-צפירי ויגו
צפירי. הקהל הישראלי
הרבה יותר רזום מפעם

מלכי הרחוב

"אורתוֹדה" היא אחת הקבוצות היחידות בארץ שמתמחה בתיאטרון רחוב. לקראת פסטיבל ראשון שיכלול את מיטב עבודותיהם וייפתח מחוץ לסבירים מייסדי הקבוצה מהשתנה ברחוב הישראלי מאז זוקמה ומדוע לא נמאס להם העלות את אותן יצירות כבר יותר מעשרים שנה

מיה אשרי

צילום: מוטי מילרוד

בערך ארבעים דקות לתוך השיחה עם מייסדי קבוצת התיאטרון "אורתוֹדה", ראש העיר תל אביב רון חולדאי הניע בנפח לפנישה בבית הקפה שבו ישבנו. לא משנה על מה שורחחנו שנייה לפני כן, הריכוז של יגו צפירי, המנהל האמנותי של הקבוצה, כבר היה במקום אחר. זוגי, הומנו אותו לפסטיבל. אני אתן לו תוכניה ליד, הוא הודיע, וכבר היה על רגליו. "מה לא עשיתי נון ניסיון דרך הדוכן, התקשרנו, שלחנו מייל", אומר צפירי לחולדאי דאי בלבבות וללא היסוס. "רק כדי שתבוא לפסטיבל שלנו". חולי דאי, שכנראה רגיל לכאלה חילופי דברים עם תושבים, השיב

בידידותיות מרשימה, הכטיח שיגיע והמנה את צפירי לדוכן. תוכי ניה הוא לא לקח. ביישנות היא אמנם לא תכונה אופיינית לאנשי תיאטרון, אבל צפירי – וכך גם אבי גיבסון בראל אל יפעת זנדני-צפירי – הם הדוגמה הקיצונית לכך. בכל זאת, יש להם יותר מעשרים שנה של ניסיון בתקשורת עם אנשים זרים כרוזב שלא כהכרח ביקשו את נר כחולם. "אורתוֹדה" היא אחת הקבוצות היחידות בארץ שמתמחה בתיאטרון רחוב והופיעה עם יצירותיה בכל העולם. "זה שנים של חקר האינטרקציה שמייצג הליצ'ר, אומר גיבסון בחיך על המופע המאלטר שביצע צפירי לנגד עינינו. "אנחנו קצת פריקים של אדג'נלי, מודה אחר כך צפירי. "צריך להיות ברחוב, אחרת זה לא עובד". כעת הם מנצחים לראשונה על פסטיבל שהוא לגמרי שלהם – פסטיבל "קצת אחרת" – שיפתח מחוץ ליישן עד מוצי'ש בשיתוף תיאטרון בית ליסין בבית ציוני

גיבסון: "התהליכים נמשכים לאורך זמן – אנחנו בונים יצירה, בודקים מה קורה איתה ברחוב, חוזרים לחדר חזרות, וחוזר חלילה. זה יכול לקחת שנים"

אמריקה בתל אביב. הפסטיבל יורכב ממופעים בתשלום ובחינם, למבוגרים ולכל המשפחה, שיעלו ככל רחבי המתחם – מהאולמות הסטנדרטיים ועד הכביש שמחוץ לבניין. הוא יכיל כמה מהעבודות הבלטות של הקבוצה כמו "אבי גיבסון", מופע הספוק וורד האלקטרוני "אי שפיות" והמופע לכל המשפחה "טרמינל 1", וכן מספר הפקות אורח, בהם כמרה למופע "Speak-Less", של הפנטומימאי המצליח דניאל זעפרני שמגיע מצרפת והמופע "הדיילת הכתר" השיתוף בין קבוצה ניסיונית ותיאטרון ממסדי עם סגנון

ואסתטיקה שונים בעליל אינה מוכנת מאליה כתעשייה שנוטה לעשות חלוקה דיכוטומית – כמי עט ערנית – בין הפרינג' לרפרטוארי. "מבחינת בית ליסין זו אפשרות לחשוף את הקהל שלהם שרגיל להצגות מסוג מסוים לתוכן או מגנן אחרים, ומבחינתנו זו הדימונות למשך קהל שהוא לא הקהל הרגיל שלנו, שהוא יותר אלטרנטיבי וצעיר, מסבירה זנדני-צפירי, דרמטורגית ומחזאית בקבוצה. "זה גם מאתגר לבנות את העבודות שלנו לחללים מיינסטרימיים כאלה, כי בדרך כלל אנחנו מחפשים חללים לא מיינסטרימיים". "מה שיחיד את בית ליסין כל השנים זה הפתיחות מבחינת ההנהלה האמנותית ליצירות יש ראליות מקוריות", מרחיב צפירי על החיבור. "וגם אם העבודות שלנו הן לא כאלה שמתייחסות למלה כמשהו פסיכולוגי או שהן בלי מלים בכלל, זה מבחינתנו